

PROLOOG

(CARTHAGO, 238 V.CHR.)

‘Hannibal, let eens op je verdediging. Hou dat schild op een positie waar het je nek kan beschermen, in plaats van alleen je knieën.’ Gehoor gevend aan de woorden van zijn hoofdschuddende leraar, verzamelde Hannibal het laatste beetje kracht dat nog in zijn armen zat om zijn schild omhoog te trekken. Het zweet parelde inmiddels op zijn voorhoofd en prikte in zijn ogen. *Gelukkig hoef ik bij een zwaardgevecht met Hasdrubal niet per se te kunnen zien om te weten waar hij is.* Zijn jongere broer maakte altijd dusdanig veel lawaai, dat een verrassingsaanval nooit echt tot de mogelijkheden behoorde. Dat was de laatste maanden echter het enige voordeel dat hij had gehad in de gevechten met Hasdrubal. Waar Hannibals groei langzaam en geleidelijk ging, was Hasdrubal snel de lucht in getorend. Ondanks dat Hannibal twee jaar ouder was, was zijn broertje inmiddels bijna even groot. Geholpen door zijn iets bredere schouders en forsere bovenlichaam, kwam Hasdrubal de laatste tijd bij hun onderlinge duels regelmatig als winnaar uit de bus. Iets wat Hannibal maar lastig kon verkroppen.

Terwijl hij daarover nadacht, haalde Hasdrubal met zijn houten oefenzwaard uit naar de knokkels van Hannibals zwaardhand. Snel pareerde hij de slag door zijn blad te kantelen en de klap op te vangen. Dit vergde dusdanig veel concentratie, dat hij ongemerkt zijn schild wederom liet zakken, waardoor zijn linkerflank open kwam te liggen. Hasdrubal zag dit en met een snelle polsbeweging sloeg hij zijn zwaard hard tegen de schouder van zijn oudere broer. De pijn trok razendsnel door zijn arm. De flitsen golfdén vanaf de schouder naar de elleboog, waarna hij de greep op het zware houten schild verloor. Het volgende ogenblik voelde hij de scherpe punt van het houten zwaard van Hasdrubal tegen zijn kin duwen. Achter het andere uiteinde van het zwaard, was het duidelijk grijnzende gezicht van zijn broertje zichtbaar.

‘Je moet eens wat meer naar Hímalgo luisteren, broer. Op deze manier leef je niet lang op een slagveld’, zei Hasdrubal spottend, waarna hij het zwaard van de kin van Hannibal haalde en de punt in het zand liet rusten.

‘We nemen een korte pauze’, zei Hímalgo. ‘Hannibal, ik weet niet waar je mee bezig bent vandaag, maar het lijkt wel alsof je alleen fysiek hier bent. Normaal zie je Hasdrubals manoeuvres wel aankomen.’

Hannibal knikte alleen maar zwijgend naar zijn leraar. Hij had te veel respect voor de oude veteraan, die aan de zijde van zijn vader had gevochten, om tegen hem te liegen. Maar de waarheid vertellen wilde hij ook niet. Hij was inderdaad niet met zijn gedachten bij de oefengevechten, maar de reden daarvan hoefde Hímalgo niet te weten.

'Ik ga even wat water halen', excuseerde Hannibal zich en hij liep naar de put, Hasdrubal en Himgal achter zich latend. In de verte hoorde hij de twee nog druk discussiëren over de beste manier om een geslaagde ontwapening uit te voeren. Zwijgend vulde Hannibal een emmer bij de waterput en gooide een deel van het water in zijn gezicht. Met gesloten ogen voelde hij het koude water het vuil en het zweet van zich afspoelen. Zijn gemoedstoestand verbeterde zich direct, al had hij nog steeds last van een verschrikkelijk kloppend gevoel in zijn rechterarm.

Hij nam iets langer de tijd dan gebruikelijk. Uiteindelijk wist hij dat hij de oefeningen nu wel moest hervatten. Langzaam liep Hannibal terug over de grote binnenplaats van het landgoed van de familie Barkas. Zoals zoveel van de rijkste families van Carthago bezaten ze, naast een huis op de ommuurde heuvel in het centrum van de stad, ook een groot landgoed net buiten Carthago. Zeker in de zomermaanden bracht Hannibal daar met zijn broertjes, zijn zusje en zijn moeder de tijd door. Vader was er zelden. Als hij niet een leger aanvoerde tegen een onwillig buurtvolk, dan was hij wel in de stad om zich te bemoeien met de politiek. Eens in de zoveel tijd kwam hij naar het landgoed om tijd bij zijn gezin te spenderen. Vandaag was zo een dag. En dat was precies waarom Hannibals gedachten steeds afdwaalden. Hij had een verzoek. Een heel belangrijk verzoek. Al weken spookte dit door zijn hoofd, sinds het vorige moment dat vader naar de stad was vertrokken en Hannibal een verhit gesprek had opgevangen tussen zijn ouders. Maar nu het moment steeds dichterbij kwam, begon hij zich af te vragen of zijn plan wel een goed idee was.

Op bevel van Himgal pakte Hannibal zijn houten zwaard en schild weer op van de grond en behoedzaam liep hij naar de plek tegenover Hasdrubal, die na zijn overwinning van daarnet wel erg blaakte van het zelfvertrouwen. Met een grimas zette Hannibal zijn gedachten uit zijn hoofd. Eén keer verliezen van zijn broertje was tot daaraan toe. Een tweede keer zou echt niet gebeuren.

De rest van de middag vulde het geluid van hout tegen hout de binnenplaats en toen de zon al flink aan het zakken was, gaf Himgal het teken dat het genoeg was geweest voor vandaag. Dankbaar lieten de jongens hun wapens zakken en bezweet begaven ze zich allebei richting hun slaapvertrekken. Daar zag Hannibal dat zijn slaaf al een bad had klaargemaakt voor hem. Dankbaar liet hij zich in het lauwwarme water glijden. Dit vertroebelde al gauw door al het stof dat van zijn lichaam afkwam. Toen hij zich droog aan het maken was, hoorde hij de hoeven van paarden in de verte roffelen. Gespannen rende hij naar het venster. Zijn kamer was gelegen aan de zuidkant van het huis, waardoor hij een perfect zicht had op de toegangspoort tot de binnenplaats. Net op het moment dat hij de vensterbank bereikt had, zag hij een groep ruiters door de poort denderen. Twee figuren

die voorop reden, sprongen eruit. De linker figuur was lang en smal met langer zwart haar en een knap gezicht. *Tenminste als ik mijn zus moet geloven.* Hannibal lachte schamper in zichzelf. *Blijkbaar denken meer mensen in de stad er zo over, want ze hebben hem vast niet voor niks de bijnaam Hasdrubal "de Schone" gegeven.*

Zijn schoonbroer stond qua uitstraling echter in de schaduw van de forse man rechts van hem. Verheven op zijn paard zat een potige man, wiens ogen verrieden dat ze vele verschrikkingen hadden gezien en overleefd. Zijn krullend haar was nog zwart, maar op diverse plekken verraadde het grijs zijn ware leeftijd. Met een soepele beweging gleed hij van zijn paard af en staand op de grond leek de man nog meer macht uit te stralen dan op zijn rijdier. Hannibals vader, de befaamde generaal Hamilcar Barkas, was gearriveerd.

Gehaast trok Hannibal één van zijn tunieken aan en hij rende naar de trap. Hij wilde zo snel mogelijk buiten zijn om zijn vader te begroeten. De vraag in zijn hoofd was even naar de achtergrond verdwenen, door de verrukking die hij voelde voor het weerzien met zijn grootste held.

Om de terugkeer van het familiehoofd te vieren, werd een groot feestmaal gegeven. Aan de lange tafel in de eetkamer van het huis nam de hele familie plaats, met Hamilcar aan het hoofd. Hannibal voelde ontevredenheid over de positie die hij had aan de tafel, zo ver weg van vader, die zijn vrouw en schoonbroer aan weerszijden van zich had zitten. Hannibal moest het doen met een plaats tussen zijn broertjes, Hasdrubal en Mago. Tussen het drukke praten van zijn broertjes door, probeerde Hannibal het gesprek van zijn vader op te vangen. Hij hoorde echter niet meer dan flarden. Wat hij wel begreep was dat de *Adirim* een belangrijk besluit zou nemen in de komende dagen en dat vaders bezoek wellicht korter zou zijn dan van tevoren afgesproken. *Ik moet echt vanavond de aandacht van vader krijgen.*

Tegen het einde van het eten nam Hamilcar kort het woord. Met zijn zware basstem, die goed van pas kwam tijdens de redevoeringen in de *Adirim*, sprak hij zijn gezin toe. 'Ik ben ontzettend dankbaar om jullie allemaal hier weer in goede gezondheid aan te treffen. Er komen mooie tijden aan voor onze familie, daar ben ik van overtuigd. Zeker met drie van die sterke zoons die daar aan tafel zitten.' Hij hief zijn glas trots naar de jongens. Blozend keken de Barkas broers naar elkaar.

'Dan is het nu tijd voor mij om mij terug te trekken in de studeerkamer. Ik hoop de komende dagen echter nog veel tijd met jullie door te brengen.' Hamilcar stond op en begaf zich naar zijn vertrekken achterin het huis. Terwijl de gesprekken rondom hem weer hervat werden, keek Hannibal doelbewust voor zich uit. Het was nu of nooit. Onopvallend liet hij zich van de bank afglijden en geruisloos bewoog hij zich richting de gang, waar